

5.

NEMZETEK, 2. RÉSZ

Április 26., szombat délután

A bűn eredetére lehetetlen olyan magyarázatot találni, ami megindokolná létezését. De eleget tudhatunk mind a bűn eredetéről, mind végleges megszüntetéséről ahhoz, hogy világosan lássuk: Isten igazságosan és jóakarattal kezeli a bűnt. Semmit sem tanít a Szentírás világosabban, mint hogy az Úr semmiképpen sem felelős a bűn létrejöttéért; hogy Ő nem vonta vissza önkényesen kegyelmét; hogy nem volt hiba kormányzatában, ami alkalmat adott volna a lázadásra. A bűn „betolakodó”, amelynek nem lehet a jelenlétét megindokolni. A bűn titokzatos, érthetetlen; mentegetése egyenlő volna igazolásával. Ha mentséget lehetne találni rá, vagy okot létezésére, akkor megszűnne bűn lenni. A bűnre egyetlen meghatározás van, amelyet Isten Igéje ad: „a bűn pedig a törvénytelenség”; egy olyan elv testet öltése, mely harcban áll a mennyei kormányzat alapjával: a szeretet nagyszerű törvényével. – *A nagy küzdelem*, 492. o.

Lucifer lassanként helyet adott az önfelmagasztalás vágyának. A Szentírás ezt mondja: „Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességben.” (Ezék 28:17) „Ezt mondd szívedben... hasonló leszek a Magasságozshoz.” (Ésa 14:13–14) Ez a hatalmas angyal, aki minden dicsőségét Istentől kapta, eljutott oda, hogy ezt magának tulajdonította. Nem volt megelégedve pozíciójával, pedig a mennyei seregnél is nagyobb megbecsülésben részesült. Már az egyedül a Teremtőnek járó hódolatot is magának kívánta. Nem arra tanította a teremtett lényeket, hogy Istent szeressék mindenekfelett, és neki engedelmeskedjenek. Inkább magának akarta szolgálatukat és hűségüket biztosítani. Megkívánta azt a dicsőséget, amellyel a Fiát ruházta fel a végtelen Atya, ez az angyalfejedelem arra a hatalomra pályázott, melyre egyedül Krisztusnak volt joga.

Ekkor megbomlott a menny tökéletes harmóniája. Lucifer a Teremtő helyett önmagát akarta szolgálni. Ezt látva balsejtelem támadt azokban, akik Isten dicsőségét a legfontosabbnak tartották. A mennyei tanácsban az angyalok kérlelték Lucifert. Isten Fia felhívta figyelmét a Teremtő nagyságára, jóságára és igazságos voltára, törvényének szentségére és változhatatlanságára. Az Úr maga alkotta meg a menny rendjét; és ha Lucifer eltér attól, meggyalázza alkotóját, és romlást hoz magára. De a végtelenül szeretetteljes és irgalmas figyelmeztetés csak ellenállást váltott ki Luciferből. Engedte, hogy a Krisztussal szembeni féltékenysége eluralkodjon benne, és még elszántabb lett. – *Pátriárkák és próféták*, 35. o.

Mivel Isten kormányzatának alapja a szeretet törvénye, az összes teremtett lény boldogsága azon múlt, hogy tökéletes összhangban vannak-e a törvény nagyszerű elvével, az igazságossággal. Az Úr szeretetből fakadó szolgálatot kíván minden teremtményétől – olyan hódolatot, mely Isten jellemének megértéséből fakad. A Teremtő nem talál örömet a kikényszerített engedelmisségben. Mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhasson neki. – *A nagy küzdelem*, 493. o.

Április 27., vasárnap

Az oktatási rendszer, amelyet Isten a kezdet kezdetén megalapított, mintaként kell, hogy szolgáljon az embernek, amíg csak tart a világ. Azért hozta létre az Éden iskoláját a Teremtő, hogy az alapelveket szemléltesse. Az Édenkert volt az osztályterem, a természet a tankönyv, a Teremtő maga a tanár, az emberiség ősszülei pedig a tanulók. [...]

A természet könyve élő példázatokot kínált nap mint nap nekik, és a tanulságok és örömök kimeríthetetlen forrását jelentette számukra. Az erdő faleveleire, a hegyek köveire, minden csillagra, a földön, az égen és a levegőben levő valamennyi teremtett dologra Isten neve volt írva. Az Édenkert lakói egyaránt beszélgettek az élő és élettelen teremtményekkel: a levelektől, a virágoktól, a fáktól, a vizek óriásaitól kezdve a napfényben lebegő porszemekig mindegyiktől szorgalmasan gyűjtögették az élet titkait. A föld első iskolájában a tanulók tantárgyai közé tartozott Isten dicsősége, amely az egekben volt látható: a bolygók megszámlálhatatlan sokaságának rendezett pályája, a fel-

hők lebegése (Jób 37:15), a fény és a hang, a nappal és az éjszaka csodái. – *Nevelés*, 20–21. o.

Isten feladatot adott Ádámnak és Évának. Éden volt ősziüleink első iskolája, és Isten volt a tanítójuk. Megtanultak földet művelni, és hogy miként vigyázzanak mindarra, amit az Úr a kertbe ültetett. Nem megaláznak, hanem nagy áldásnak tartották a munkát. A szorgalommal végzett munka kellemesnek tűnt Ádám és Éva számára a bűnbetés előtt. Minden engedelmességre és tökéletesítésre tett erőfeszítéseiknek, viszont ezt az állapotot Ádám bűne megváltoztatta. Isten mégis úgy döntött, hogy az ember ezután verítéssel szerezze meg a kenyérét, viszont ez nem átokként hangzott el. Ha hittel és reménységgel munkálkodik, akkor áldást kap Ádám minden leszármazottja. Istennek sosem volt szándékában, hogy az ember tétlenül éljen, de minél mélyebbre süllyedt a bűn átkában, annál inkább eltávolodott az isteni rendtől. – *Manuscript 8/a*, 1894.

A menny is iskola: tanulmányozásának területe a világegyetem, tanítója a Mindenható. Ennek az iskolának egyik ágát az Édenben alapította az Úr, és a megváltás tervének befejezése után újra folytatják majd a tanulást az Édenben. (...)

A kezdetben alapított édeni iskola és az eljövendő világ iskolája között peregnek le világunk hosszú történelmének eseményei, az emberiség törvényszegésének, szenvedésének, az isteni áldozatnak, a halál és a bűn feletti győzelemnek történetei... Isten visszaállítja színe elé az embert, mint kezdetben, és újra Ő fogja tanítani: „Hadd ismerje meg népem az én nevemet... ama napon! Hogy én vagyok, aki mondom: Ímé, itt vagyok!” (Ésa 52:6)

Akkor eltűnik a fátyol, amely most elhomályosítja látásunkat, és szemünk meglátja a szépségnek azt a világát, amelyből most csak halvány fénysugarakat fogunk fel a mikroszkóppal. Amikor majd a menny dicsőségét szemléljük, amelyet most távolról vizsgálgatnak távcsővel; amikor eltűnik a bűn rozsdája, és az egész föld az Úrnak, a mi Istenünknek szépségében jelenik meg, akkor óriási terület nyílik meg a kutatósaink előtt! – *Boldog otthon*, 547. o.

Április 28., hétfő

Isten Igéjének tanulója a nemzetek történelmében megláthatja az isteni jövődölések szó szerinti teljeseződését. Babilon végül összeomlott, darabokra hullott, és semmivé lett, mert uralkodóik jólétükben azt gondolták, hogy nem függnék Istentől, és országuk dicsőségét emberi eredménynek tulajdonították. A menny azért is sújtotta haragjával a Médó–Perzsa Birodalmat, mert lábbal tiporta Isten törvényét. Az Úr félelme nem talált helyet a nép többségének szívében. Elharapódzott a gonoszság, istenkáromlás és romlottság. Az utána következő birodalmak még becstelenebbek, még erköcstelenebbek voltak, és egyre mélyebbre süllyedt erkölcsi értékük mértéke.

A föld minden uralkodója a mennytől kapja hatalmát, és azon múlik sikere, hogyan használja. Mindegyikükhöz szól a mennyei vigyázó: „Én öveztelek föl, noha nem ismertél.” (Ésa 45:5) Mindegyikük számára létkérdés, hogy levonja-e a tanulságot a Nabukodonozorhoz intézett szavakból: „Hagyj fel vétkeiddel, légy igazságos, és gonoszság helyett bánj irgalmasan a szegényekkel! Így boldogan élhetsz sokáig.” (Dán 4:24)

Aki megérti ezeket a dolgokat – megérti azt is, hogy „az igazságosság felmagasztalja a népet”, hogy „igazság teszi szilárdná a trónt”, és „szertet támogatja trónját” (Péld 14:34; 16:12; 20:28). Aki felismeri ezen elvek megvalósulását, amikor megmutatkozik Isten hatalma – annak hatalma, aki „királyokat taszít el, és királyokat támaszt” –, megérti a történelem filozófiáját.

Ez csak az Úr szavában tárul fel világosan. Isten megmutatja benne, hogy a népek erőssége – éppúgy, mint az egyéneké – nem azokban a lehetőségekben és adottságokban rejlik, amelyek látszat szerint legyőzhetlenné teszik őket; nem is elismert nagyságukban található. Erősségük mércéje a hűség, mellyel Isten szándékát betöltik. – *Próféták és királyok*, 501–502. o.

Míg a Nabukodonozor álmában kinyilatkoztatott állokép egyfelől a dicsőséges földi hatalmak bukását mutatja be, másfelől rámutat a valóság és erkölcösség hanyatlására is az emberek között. Ha a nemzetek megfedkeznek Istenről, egyre gyengébbekké válnak erkölcsi téren.

Azért bukott el Babilon, mert jólétében megfedkezett az Úrról, és emberi megvalósításoknak tulajdonította jólétét, dicsőségét.

A menny haragja sújtotta a Médó–Perzsa Birodalmat, mivel lábbal tiporta Isten törvényét. Az Úr félelme nem talált helyet az emberek szívében. A birodalmat gonoszság, szentségtörés és korrupció jellemezte.

Az ezt követő birodalmak még aljasabbak és még korruptabbak lettek. Azért buktak el, mert feladták az Isten iránti hűségüket. Miközben megfedkeztek az Úrról, még mélyebbre süllyedtek az erkölcstelenségben. – *Youth's Instructor*, 1903. szeptember 22.

Április 29., kedd

Minden nemzet, amely felkerült a világ színpadára, azért kapta meg ezt a lehetőséget, hogy nyilvánvalóvá legyen, betölti-e a „vigyázó és szent” által neki szánt rendeltetését. A jövendölés végigkövette a világ nagyhatalmainak emelkedését és bukását: Babilont, Médó–Perzsiát, Görögországot és Rómát. Mindezek – és a kisebb hatalmú nemzetek – sorában a történelem megismételte önmagát. Mindegyiknek megvolt a próbaideje, mind elbukott, dicsősége elhalványult, hatalma megszűnt, és helyét más foglalta el.

Habár a nemzetek elutasították Isten elveit, és ez bukásukat okozta, mégis nyilvánvaló, hogy valamennyi mozzanatban a menny mindent átfogó terve halad előre. – *Nevelés*, 176–177. o.

Az Izraeltől elvett jutalmat sorra átruházták előbb a babilóniai, majd a médó-perzsa, aztán pedig a görög és a római birodalomra. Isten így szól: „Ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, akié az uralkodás, és néki adom azt!”

Mindez hamarosan be fog következni. Az idők jelei azt mutatják, hogy magasztos és ünnepélyes események küszöbén állunk. Minden forrong világunkban. A Megváltó eljövételét megelőző eseményekről szóló prófécia a szemünk láttára teljessednek. „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről... Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és dőghalálok és földindulások mindenfelé.” (Mt 24:6–7)

A jelen különösen fontos az élők számára. Elöljárók és államférfiak, bizalmi és tekintélyes pozíciókat betöltő vezetők, mélyen gondolkó férfiak és nők figyelik a körülöttünk zajló eseményeket. Látják a nemzetek közötti feszültségeket. Felfigyelnek a nyugtalanságra, amely

eluralkodik a föld lakóin, és elismerik, hogy döntő fontosságú események előtt állunk, és hogy a világ sosem látott válság elé néz.

Az angyalok még tartják a háborús szeleket, míg nem figyelmeztetik a világot az elközelgő végre. Viszont már gyülekeznek a felhők, és hamarosan lecsap a vihar a földre. Amikor Isten megparancsolja angyalainak, hogy engedjék szabadon a szeleket, leírhatatlan összecsapásra számíthatunk. [...]

Ó, milyen fontosak a mi számunkra, akik a jövődölések teljesezésének idején élünk, és milyen érdeklődést szül a szívünkben ezen események leírása, amit Isten gyermekei vártak, és amiért ősszüleink imádkoztak, miután elhagyták Édent! – *Advent Review and Sabbath Herald*, 1905. november 23.

Április 30., szerda

Azt a fenevadat, melynek a bárányéhoz hasonló szarvai voltak, János a „földből” látta feljönni. Az így jelképezett nemzet más hatalmak megdöntése nélkül jut uralomra. Lakatlan területen támad, és fokozatosan, békésen nő nagygyá. Nem támadhatott tehát az Óvilág zsúfolt és viszálykodó nemzetei között „népek... és sokaságok és nemzetek és nyelvek” viharzó tengerén. Tehát a nyugati kontinensen kell keresnünk.

Az Újvilágban melyik nemzet emelkedett 1798-ban – az erősség és nagyság ígérétevel – hatalomra, mely magára vonta a világ figyelmét? A szimbólumok alkalmazhatóságához nem fér kétség. Egyetlen nemzet és csakis egy elégíti ki e prófécia meghatározásait. A szimbólumok félreérthetetlenül az Amerikai Egyesült Államokra mutatnak. E nemzet emelkedésének és fejlődésének ecsetelésekor a szónok és a történész öntudatlanul újra és újra ugyanazt a gondolatot fejezi ki, szinte pontosan ugyanazokkal a szavakkal, mint a Szentírás írója. A próféta látta a fenevadat „feljönni a földből”. A fordítók által „feljönni”-nek viszszaadott kifejezés szó szerint azt jelenti, hogy „fel nő vagy kibújik, mint egy növény”. Amint láttuk, ennek a nemzetnek olyan területen kellett támadnia, amely előzőleg kívül esett az európai civilizáció körén. – *A nagy küzdelem*, 440. o.

A bárányszarv és a sárkányhang – mint szimbólum – a vele ábrázolt nemzet állításai és gyakorlata közötti kirívó ellentmondásra mutat

rá. A nemzet „szólása”: törvényhozói és bírósági szerveinek ténykedése. Ez a nemzet intézkedéseivel meghazudtolja azokat a liberális és békés elveket, amelyeket politikájának alapjaként fektetett le. Az a jövendölés, hogy úgy szól, „mint a sárkány”, és hogy „az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát” gyakorolja, világosan jelzi annak a türelmetlen és üldöző magatartásnak a kialakulását, amiről a sárkány és a párducszerű fenevad által jelképezett nemzetek árulkodtak. Az a kijelentés pedig, miszerint a kétszarvú fenevad „azt cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat”, azt mutatja, hogy ez a nemzet felhasználja tekintélyét olyan szertartások gyakorlásának elrendelésére, amelyekkel a pápaságnak hódol.

Ez az intézkedés szöges ellentétben áll ennek az államnak az elveivel, a szabadság szellemével, a Függetlenségi Nyilatkozat félreérthetetlen és súlyos kijelentéseivel, valamint az alkotmánnyal. A nemzet alapítói bölcsen vigyáztak arra, hogy az egyház ne vegye igénybe a világi hatalmat, mert ennek elkerülhetetlen következménye a türelmetlenség és az üldözés. Az alkotmány gondoskodott arról, hogy „a kongresszus ne hozzon olyan törvényt, amely valamely vallás alapítását érinti, vagy annak szabad gyakorlását tiltja”. Az alkotmány tiltja, hogy „a vallás az Egyesült Államokban” egyszer is valamilyen közhivatalra való alkalmasság próbaköve legyen. Az államhatalom csak a nemzet szabadságát védő intézkedések durva megsértésével kényszerítheti bármilyen vallási szertartás gyakorlását. De ez az eljárás sem következetlenebb, mint maga a szimbólum: a tiszta, szelíd és ártatlan bárányszarvú fenevad úgy beszél, mint a sárkány. – *A nagy küzdelem*, 442. o.

Május 1., csütörtök

Az Úrnak népe van a földön, mely követi a Bárányt, bárhová megy. Ezek nem hajtottak térdet a Baálnak. Ezek állnak majd vele a Sion hegyén. Előbb azonban a földön kell teljes fegyverzetben állniuk, készségesen fáradozva a pusztulásra készek megmentésén. Mennyei angyalok végzik a kutatást, s lelki tevékenységet követel meg a jelen igazságban hívóktól, hogy csatlakozzanak az angyalok munkájához.

Nem kell várunk az elváltozásra, hogy Krisztust kövessük. Isten népe idelenn is megteheti ezt. Csak akkor fogjuk követni a Bárányt a mennyei udvarokba, ha előbb idelenn követtük Őt. Attól függ, vajon követni fogjuk-e Őt a mennyben, ha most megtartjuk parancsolatait.

Ne neki-nekilendülve vagy szeszélyesen kövessük csupán Krisztust, amikor előnyünk származik belőle.

Jézus követését kell választanunk. Mindennapi életünkben kövessük példáját, amint a nyáj bizakodva követi pásztorát. Követnünk kell az érte való szenvedésben, minden lépésnél így szólva: „Ha megöl is, bízom benne.” Az ő életgyakorlatának kell a mi életgyakorlatunknak lennie. S amint így törekszünk hasonlóná válni hozzá, s akaratunkat az ő akaratával hozni összhangba, Őt fogjuk kinyilatkoztatni. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 978. o.

Jánost nem kisebb személy, mint Jézus Krisztus utasította a hatalmas angyal képében. Jobb lábát a tengerre, bal lábát a földre téve mutatja, milyen szerepet játszik a Sátánnal folytatott nagy küzdelem záróeseményeiben. Testhelyzete jelzi az egész föld fölötti hatalmát és tekintélyét. A viszály korról korra egyre erősödött, mind elszántabb lett, s erősödni fog a végső eseményekig. A sötétség hatalmasságainak mesteri működése ekkor hág tetőpontra. Sátán gonosz emberekkel szövetségbe lépve félrevezeti az egész világot és azon egyházakat, melyek nem fogadják be az igazság szeretetét. Ennek ellenére a hatalmas angyal figyelmet parancsol, hiszen hangos szóval kiált. Meg fogja mutatni hangja hatalmát és tekintélyét azoknak, akik összefogtak az igazság ellenében az ördöggel. [...]

Az angyal helyzete (fél lábbal a földön, féllel a tengeren) az üzenet széleskörű hirdetését jelzi. Át fogja szelni a széles vizeket, hirdetni fogják más országokban, sőt, az egész világon is. Az igazság megértését, az üzenet örömteli elfogadását a kis könyv megevése jelképezi. Az Urunk eljövételére vonatkozó időpont-jövendölés drága üzenet volt lelkünknek. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 971. o.

Május 2., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem, „Egy reformációs munka” című fejezet (451. o.); *Maranatha*, „A három angyal üzenete” című fejezet (173. o.).